

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník II / Číslo 2

únor 1997

Cena : 6,- Kč

Do Filipova přijíždějí každoročně 13. ledna na pouť také nemocní prosit Pannu Marii o přímluvu. I letos se konala mše svatá jako již tradičně ve 4 hodiny ráno.

(Čtěte na straně 7)

Z obsahu:

Dáte své děti na
biskupské gymnázium?
(str. 4 - 5)

Sekty
(str. 7)

Pozvánka na
Scholu misii 1997
(str. 8)

Představuje se
semilská farnost
(str. 10-11)

Žena v církvi
(str. 14)

Orelské sportovní
odpoledne
(str. 16)

Literární a výtvarná soutěž

k miléniu sv. Vojtěcha probíhá pod záštitou MŠMT ČR
Témata:

1. Zpátky do křesťanské Evropy
2. Osobnost svatého Vojtěcha a jeho podivuhodná aktuality v současnosti
3. Nový, nebo jiný kontinent?
4. Památky svatovojtěšské úcty v naší vlasti
5. Askeze a pokání v Evropě 20. století

Uzávěrka výtvarné části: 15.2. 1997 (práce na adresu Arcibiskupské gymnázium, Korunní 2, 120 00 Praha 2, tel. 02/24 25 18 77)

Uzávěrka literární části: 3.3. 1997 (práce na adresu Křesťanské gymnázium, Olešská 2222, 100 00 Praha 10, tel. 02/781 48 48).

Vítěze čeká jako odměna poznávací zájezd „Po stopách sv. Vojtěcha“ (Itálie), který věnuje cestovní kancelář Agentura 97, zájezd „Putujeme po stopách sv. Vojtěcha“ (také Itálie) od družstva Concordia. Jsou připraveny další ceny: jednodenní zájezdy (dle výběru), hodnotné knihy z nakladatelství Zvon a Portál a věcné ceny.

Adoremus

Časopis o duchovní hudbě od listopadu k dostání i v ČR. Příspěvateli jsou přední slovenští a čeští hudební odborníci.

- informace ze světa duchovní hudby

- rubriky Liturgie a hudba, Dějiny církevní hudby, gospel music

- příspěvky pro sobrníky, studenty hudby, varhaníky a varhanáře, chrámové sbory, křesťanské hudební skupiny

- notová příloha

- recenze, rozhovory, reportáže a mnoho jiných zajímavostí

- vychází čtvrtletně, roční předplatné 120,- Kč

Objednávejte na adrese:

SEND Předplatné s.r.o.
Bohuslava ze Švamberka 8
P.S. 141
140 00 Praha 4
tel. 02/42 04 66, tel/fax 02/
42 97 966

Exercicie na Svaté Hoře v roce 1997

Exercicie pro laiky se konají v těchto termínech:

- 3.2. - 7.2. ženy
- 1.4. - 5.4. ženy
- 7.4. - 11.4. manželské páry
- 14.4. - 18.4. zdravotníci
- 19.4. - 3.5. bývalí svatohorští ministranti a pomocníci redemptoristů
- 5.5. - 9.5. muži
- 12.5. - 16.5. ženy
- 7.7. - 11.7. pedagogové a katecheti
- 4.8. - 8.8. dívky
- 11.8. - 15.8. mariánská družina mládeže
- 18.8. - 22.8. mužská mládež

Cena za třídní exercicie pro laiky je 650 Kč. Exercicie začínají první uvedený den večer a končí poslední den ráno po mši sv. Ubytování a strava zajištěna. Přihlášky adresujte na Proboštský úřad Svatá Hora, 261 80 Příbram II/591, tel. 0306/263 51.

Exercicie na Velehradě v poutním domě Stojanov se v únoru konají v těchto termínech:

- 12.2. - 15.2. muži, ženy od 50 let, P. Janča
- 26.2. - 1.3. podnikatelé, P. Hanáček
- 26.2. - 1.3. postní duchovní obnova, P. Petřík

Poslední papežova knihy vyjde v češtině

Knihy papeže Jana Pavla II. „Dono e mistero“ (Dar a tajemství), vydaná v listopadu v Itálii u příležitosti 50. výro-

čí jeho kněžství, vyjde v češtině v katolickém nakladatelství Nové Město v dubnu 1997.

Katechetické a pastorační středisko doporučuje.

V rámci letošního posledního roku Desetiletí duchovní obnovy a zároveň 1. roku přípravy na jubilejní rok 2000 vydala ČBK dvě zajímavé publikace.

První se jmenuje „**Průvodce prvním rokem přípravy na jubilejní rok 2000 a desátým rokem desetiletí**“ (autoři Opatrný, Pintíř a Soukup), vychází z papežského listu Tertio Millenio Adveniente a obsahuje katecheze pro letošní liturgický rok věnované osobě Ježíše Krista. Součástí je rozjímání nad modlitbami z Českého misálu pro každou neděli a podněty k rodinné katechezi na 20 různých témata, v jejichž středu opět vždy stojí Ježíš Kristus.

Brožura je určena především těm, kdo mají pomáhat na cestě druhým - otcům rodin, učitelům a katechetům, vedoucím a animátorům společenství, jáhnům, kněžím. Neznamená to však, že by nebyla vhodná i pro jednotlivého „řadového“ křesťana.

Druhá se jmenuje „**Obnova Božím slovem - pomůcka k rozjímání a modlitbě**“ a čtenáře bude provázet po celý rok v denní tiché chvíli - kratičkém rozjímání nad Písmem sv. Forma této publikace se dá přirovnat k Hlouchově Minutence a rozjímání jsou natolik pěkná a krátká, že zaujmou každého. Kniha je určena všem, kdo se chtějí pravidelně s Kristem v Písmu setkávat.

Obě publikace (každou v hodnotě 20 Kč) lze získat u vašich kněží nebo na vrátnici konzistoře v Litoměřicích (Dómské nám. 10, 412 88 Litoměřice, tel. 0416/2121 nebo 6956).

Z diáře otce biskupa

- 31.1. 10,00 Litoměřice - setkání s diecézními řeholníky
- 1.-6.2. Castel Gandolfo - celocírkevní setkání biskupů
- 7.-8.2. Řím - zasedání Rady pro migranty
- 10.2. Praha - zasedání České biblické společnosti
- 15.2. Litoměřice - přednášky morálky v katechetickém kursu

ZDISLAVA - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11

tel./fax. 0428/380 015, e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 1

Datum vydání: 2.2.1997

(uzávěrka příštího čísla 13.2.1997)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Chrámové sbory, ozvěte se!

Když jsem vyhlásil tuto výzvu, nechtěl jsem dělat především propagaci mostecké soutěže TIBI LAUS, ale chtěl jsem se pokusit zmapovat dosud neprobádané území chrámových kůrů. Podle slabého ohlasu na tuto výzvu se zdá, že mapa litoměřické diecéze je z hlediska zájmu o liturgický zpěv převážně pouští, o níž víme jen to, že „Hic sunt leones.“ Dostal jsem zatím pouze tři dopisy, za něž jejich odesílatelům znovu co nejsrdečněji děkuji. Jsou to:

Chrámový sbor v Bozkově, sb. p. Jiří Kurfírt, 512 03 Bozkov 236

Svatováclavský sbor, sb. p. Josef Waldmann, 512 47 Paseky nad Jizerou

Chrámový sbor Podbořany, sb. p. JUDr. Ludmila Vítová, Velká Osada 619, 441 01 Podbořany

Připojuji i adresu našeho chrámového sboru Cantores sancti Venceslai

sb. p. Markéta Gabrielová
ul. Zd. Štěpánka 424, 434 01 Most.

Kopii sboru Petra Ebena k svatovojtěšskému miléniu mám dost a mohu je nechat ještě přitisknout, ale kdo zaváhá, zmešká jeho uplatnění v těžišti oslav v dubnu. Za nejdůležitější však považuji to, že by bylo krásné, kdybychom o sobě věděli a mohli si alespoň v duchu pomyslet: „Copak asi dnes zpívali naši ~~přáci~~ v Bozkově, v Pasekách, v Podbořanech a všude jinde?“ Snad i toto je určitá forma toho, čemu ve vyznání víry říkáme „společnosti svatých“.

Jiří Bříza

Zemřel P. Oldřich Hodač

6. prosince 1996, v 80. roce svého života a v 56. roce svého kněžství, zemřel posílen svátostí nemocných, po dlouhé a těžké nemoci P. Oldřich Hodač, dlouholetý duchovní správce v Jablonci nad Nisou. Na kněze byl vysvěcen 29.6. 1940 ve svatovítské katedrále v Praze, působil v Lysé nad Labem, Duchcově, Kadani, Mostě a od r. 1955 v Jablonci nad Nisou. Pohřební mši sv. v sobotu 14.12. celebroid generální vikář Mons. Karel Havelka spolu s dalšími asi patnácti kněžími.

P. Josef Cukr SJ, zástupce ředitelky Bohosudovského Biskupského gymnázia a rektor konviktu v Bohosudově oslavil dne 2. ledna 1997 životní jubileum - 80. narozeniny. Ke gratulantům se připojuje i redakce Zdislavy.

Nastavené zrcadlo

Svátky jsou za námi, vstoupili jsme do mezidobí. Okolo nás je spousta všedních dní, ve kterých, snad kromě drobných epizod v práci, nic zvláštního neprožíváme. Možná však, že není lepšího zrcadla pro náš duchovní život, než právě tyto všední dny a týdny. Kdy jindy se lépe osvědčí naše věrnost v následování Krista? Kdy jindy se lépe přesvědčíme o podivuhodných Božích cestách v našem životě, než právě ve dnech, které nám navenek nic zvláštního nepřinášejí?

A pak, v mezidobí je spousta zajímavých památek, které jindy bývají překryty svátečními dny. Zvláště světcí doby mezidobí nám mohou svými životy velmi napovědět. Tak například: Právě v uplynulém týdnu jsme si mohli připomenout památku sv. Šebestiána - mučedníka. Asi se již nedovíme, jaký byl Šebestiánův život v době, kdy pracoval jako tělesná stráž v císařově paláci v Římě. Víme ale s jistotou, že jednoho všedního dne prokázal nevšední víru a odhodlanost k mučednictví. Šebestián nezemřel za své statečně přiznané křesťanství probodán šípem, ačkoliv ho tak znázorňujeme. Vrchol jeho mučednictví byl až o několik měsíců později pod katovou sekerou. Ale přesto se u těchto jeho šípů na chvíli zastavím.

Legenda vypráví, že byl odsouzen k probodání šípem tak, aby umíral co nejpomaleji. A neopakuje se tato scéna dnes a denně, aniž si to uvědomujeme? Kdo je moudrý, jistě pochopí, že šíp, který dokáže ublížit, zranit, oslabit, nemusí být jenom ze dřeva a vystřelený z luku - tato zbraň se přeci již několik staletí nepoužívá. Co například lidský jazyk, slova nebo pohledy? Nestává se nám, že jsem někdy jimi také jako „provrtáni“? Neumíráme, ačkoliv nás „šípem“ zasáhly na citlivé místo našeho života, ale bolest cítíme. A obráceně: Nenapínáme i my náš „luk“, neklademe svůj šíp na tětívu, abychom „ve tmě zasáhli lidi upřímného srdce?“ (srv. Ž 11). Šebestiánovo tělo se někdy znázorňovalo jen s několika málo šípy, jindy s mnoha. Nezáleží na počtu, jedno je však jisté: Některý z šípů, který možná už právě z našich úst, nedej Bože, vyletěl, bude šípem posledním, šípem, který zabije. Nikdo přeci není nezdolatelný! Kolik lidí ve světě se stalo takto vrahy? I v církvi se hodně hovoří o konkrétních lidech. Píše se o nich, mluví se v médiích, kritizují se jejich postoje, slova i skutky. Nejsou však tyto „informace“ někdy také letícími šípy? Nemusí to být šípy velké, mnohdy se jedná jen o malé šípky, nicméně pokud letí do jednoho místa, na jednu nahou duši...? Kdo dá ten poslední? „Jsem to snad já, Mistře?“ (Mat. 26, 25b)

V liturgickém mezidobí se setkáváme s mnoha Kristovými slovy, která nezraňují, ačkoliv jsou mnohdy velmi kritická vůči posluchačům. Boží slovo hladí, i když „je ostřejší než dvojsečný meč“, jak čteme v Písmu. Čím je způsoben tento zdánlivý protiklad? Přemýšlejme!

Poslat či neposlat své děti na biskupské gymnázium?

Jezuité zakládají gymnázium v Bohosudově roku 1679. Naplno působí do roku 1725. V roce 1773 byl zrušen jezuitský řád, tím končí i gymnázium v Bohosudově. S příchodem obnoveného řádu se r. 1853 vrací i tradice gymnázia, které vychovává mladé lidi až do roku 1939. Po osvobození zde byla přechodně umístěna Rudá armáda a pak invalidovna. Při nejnutnějších úpravách a ještě za chodu skladiště a vojenské invalidovny začal v roce 1947 školní rok společně s arcibiskupským gymnáziem, které válečnými událostmi přišlo o svou budovu. V dubnu 1950 se však z gymnázia přes noc stává internační tábor řeholníků (celkem 370) a v září řeholnic (celkem 560). Od roku 1968 pak budovy gymnázia „dočasně“ devastuje Sovětská armáda. Škody způsobené jejím pobytem v Bohosudově se odhadují na 60 milionů korun. Po odchodu vojsk se vrací celý areál do správy církve až 31.10. 1994. Biskupské gymnázium bylo obnoveno a první studenti zde studují od 1. září 1993. V současné době je opravena zhruba polovina objektů a opravy pokračují, avšak žádným způsobem nenarušují výuku na gymnáziu.

Ne každý ví, že litoměřická diecéze má své biskupské gymnázium. Leží v příhraničním Bohosudově na Teplicku. Právě v těchto dnech se žáci 5. tříd základních škol rozhodují, zda nepřestoupí a některé z víceletých gymnázií. Zajímalo nás, v čem spočívá „biskupskost“ církevního gymnázia, a tak jsme se do Bohosudova rozjeli.

Ptali jsme se ředitelky školy, Mgr. Evy Leixnerové:

Čím se liší Biskupské gymnázium od gymnázia státního?

Na našem gymnáziu se oproti většině státních gymnázií učí více hodin jazyků včetně latiny a také více hodin češtiny. Učí se zde také teologické předměty, které jsou předmětem jako kterýkoliv jiný - mají pevné osnovy schválené ministerstvem a biskupskou konferencí. Naše škola je také důležitá svou polohou a tradicí - je to gymnázium s více než 300letou tradicí a už potřetí se zde obnovuje výuka.

Ředitelka mgr. Leixnerová

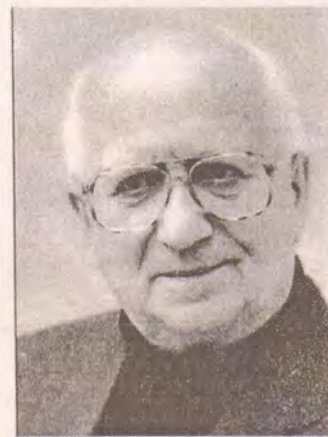
Areál biskupského gymnázia v Bohosudově

Uvědomujeme si, že sousedství s Německem je v této oblasti velmi důležitou skutečností, a proto se snažíme děti naučit co nejlépe němčině, aby byli svým sousedům důstojnými partnery. Snažíme se, abychom se všichni vzájemně dobře znali, abychom se naučili mít pro druhého pochopení, abychom měli na sebe čas. To je asi to, co dnešním dětem chybí. Jejich rodiče podnikají, mají více pracovních poměrů současně apod. Dbáme také na to, aby v učitelském sboru byly zastoupeny všechny věkové kategorie. Široký je také výběr mimoškolních činností, které škola organizuje a zajišťuje (kroužek šachů, pěvecký sbor, divadelní kroužek, sporty apod.). Vyučujeme také povinný předmět informatiku, máme kvalitně vybavenou učebnu se 14 počítači. Tento předmět vyučuje kolegyně, která předtím vyučovala na pedagogické fakultě v Ústí nad Labem a výuka má tedy vynikající úroveň.

Jsou zde na gymnáziu

v současné době převážně děti z Teplicka nebo spíše ze vzdálenějších obcí?

I když nabízíme velmi výhodnou ubytovací kapacitu přímo v konviktu gymnázia, je zde z větší dálky nyní ubytováno pouze 10 dětí. To je velmi málo. Vysvětlujeme si to jednak tím, že když má dítě ve 12 letech odejít z domu, tak to každá maminka dlouho zvažuje a věk dítěte ji od toho spíše odrazuje. Umím si ale představit rodiny, které mají více dětí a malé bytové prostory. V této situaci by odchod některého z dětí na studia problém do jisté míry řešil. Pak si také myslím, že je zde problém malé informovanosti.

P. Josef Cukr SJ

Myslím, že se o nás v diecézi málo ví. Je také možné domluvit individuálně, že by např. dítě bylo ubytováno v konviktu jen přes zimu a v podzimních a jarních měsících by do školy dojíždělo. Je možné ubytovat jak chlapce, tak dívky. Cena ubytování je nyní 300 Kč měsíčně, celodenní stravování stojí 47 Kč. Z toho vidíte, že ekonomicky je to výhodné.

Jakou má konvikt asi kapacitu - kolik studentů by v případě vyššího zájmu mohlo být ubytováno?

V případě vyššího zájmu máme připraveno okamžitě 30 lůžek. Pokud by to nestačilo, můžeme připravit další prostory (s těmi problémem rozhodně nemáme). V minulosti zde bylo 450 studentů, kteří zde všichni byli také ubytováni.

Jaké je zde procento dětí z věřících rodin?

Je to procento velice malé, protože jsme na severu a po minulých čtyřiceti letech nelze očekávat, že to procento bude vyšší.

Snazíte se získávat křesťanské pedagogy?

Když se zakládal pedagogický sbor, byla ustanovena konkursní komise, které předsedal sám otec biskup Koukl. Tato komise určovala, kdo bude a kdo nebude členem pedagogického sboru. Já jsem hlídala odbornost jednotlivých uchazečů a otec biskup prověřoval jejich morální kvality a rozhodoval. Stejným způsobem jsou přijímáni i noví kantoři.

Máte naplněnou kapacitu studentů - je plno?

Kapacita ještě naplněna není, a to z toho důvodu, že nejstarší studenti jsou nyní v 7. ročníku. Kapacita bude naplněna tedy v příštím školním roce, kdy také budou první maturity. Také ve čtvrtém ročníku, který se rovná 9. třídě základní školy, zvažujeme, zda je dítě perspektivním studentem, či zda by pro něj nebyl výhodnější přestup na některou střední odbornou školu s maturitou, případně učiliště. Mohou k nám tedy přijít děti, kteří končí 5. třídu ZŠ, popř. 6. třídu ZŠ. Dále pak je možné individuálně v rámci drobného pohybu dětí uvažovat o přestupu ze školy, kde by jim studium nevyhovovalo. V současné době jsme připraveni přijmout dvě třídy po 28 dětech do primy.

Na otázky nám odpověděl také zástupce ředitelky P. Josef Cukr SJ:

Otče, jak vypadá vyučování teologických předmětů na gymnáziu?

To je velice jednoduché. Máme 90% nepokřtěných žáků a z těch pokřtěných je velká část prakticky nevěřících. Je to povinný předmět, takže všichni musejí do hodiny chodit, ale nemůžeme nikoho přesvědčovat. Učíme tedy spíš o náboženství. Ti, kteří jsou otevření, tak k víře přijdou a s těmi ostatními nemůžeme nic dělat. Studenti tyto hodiny berou jako samozřejmou věc, když přišli do biskupského gymnázia.

Teologické předměty učíte vy sám nebo vám někdo pomáhá?

Pomáhají ještě dvě kolegyně - absolventky Katolické te-

Takhle nějak vypadalo gymnázium ještě před pár lety

ologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Na závěr jsme oběma - paní ředitelce i jejímu zástupci - položili otázku:

Proč byste mladým lidem doporučili studovat právě na tomto biskupském gymnáziu?

P. Cukr: Kdyby to byl ideál, měli by tu studovat katolíci. Protože jsme v severních Čechách, tak tu zatím studuje každý, kdo má zájem o studium. Pro budoucnost bychom si přáli, aby se sem dostali právě katolíci, aby chom měli alespoň třetinu. Aby mohli svým chováním přímo ovlivňovat ostatní. Zatím začínáme a nemůžeme mít samozřejmě ideální podmínky.

Mgr. Leixnerová: Každý, kdo je z velké dálky, nemá doma ideální studijní podmínky a má zájem o kvalitní výuku všeobecných předmětů, má u nás dveře otevřené a myslím si, že jsou to ti, kteří by nás měli vyhledávat. Zajímavé jsou u nás také výměnné pobyty se zahraničními studenty. Vyměňujeme žáky a Velké Británie na odpovídající zařízení u Londýna, kam na tříměsíční pobyty jezdí vždy dva žáci našeho gymnázia. Je to dostupné pro všechny, protože účastníci si platí pouze dopravu do Londýna a zpět. Vše ostatní včetně stravy je hrazeno anglickou stranou.

Připravil Luboš Růta

Výstava Betlémů v kostele svatého Vojtěcha v Ústí n.L.

Před zahájením první letošní vikariátní konference kněží Litoměřicka a Ústecka jsme se zastavili v dominikánském kostele svatého Vojtěcha. V předcházejících letech uspořádal ústecký arciděkan Dr. Sporer výstavy betlémů v arciděkanství v kostele. Ve svato-vojtěšském kostele letos poprvé.

Bělostí svítící interiér kostela, z jehož vybavení zůstal jen kříž v průčelí a nové varhany s měděnými píšťalami v prospektu. Ale těch betlémů, těch bylo téměř nespočítatelné množství, od těch skoro obrovských po titěrné, které by se skoro vešly do kamene v prstenu. Děti z nich musely mít nelíbenou radost. Třeba z figurín na podloží javorového listí. Ladovské kresby typicky staročesky zabubušených stařen, dědů s vlajčícími šálami na krku, pravých českých betlémáků.

Nebo zas betlém v převráceném košíku, jiný na sáňkách a zas jiný v dětském kočárku pro panenku. Betlém na štědrovnici s ošatkou ořechů. Rozsáhlý betlém z těstových panáčků, tam zase sestavený z figur keramických. Betlém v almarách našich babiček a prababiček. Betlémy v nejrůznějších lahvích. Kreslená rodiště betlémského Dítka na napodobeninách okenních výplní. No prostě - jako byste šli z pohádky do pohádky. Zůstanete třeba stát před betlémem za starého novinového papíru. Vůbec bych se nedivil, kdyby tam někdo chodil den co den přes celé vánoční období a vždycky by tam našel něco nového, i když tam k žádným změnám nedocházelo. Lituje, že jste tu krásu neviděli. Ten oslík na bráně ke kostelu nad oznámením výstavy také jistě litoval, že ho tam nepustili.

P. Josef Helikar

Jeden z vystavovaných betlémů

Foto: J. Helikar

Litoměřické biskupství požádalo o vrácení mariánského přesunutého kostela v Mostě

O kostel církve přišla v padesátých letech kvůli těžbě uhlí. Děkanství gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie byl pro svou architektonickou výjimečnost při likvidaci města ušetřen a přemístěn. V roce 1988 byl zpřístupněn veřejnosti jako kulturní památka, byly v něm umístěny expozice umě-

ní severozápadních Čech od gotiky po baroko a výstava týkající se historie města a zachrany památek v těžební oblasti. Náhradou za tři další zbourané kostely byla v novém Mostě v blízkosti děkanství vybudována kaple pro konání bohoslužeb (její fotografie jsme přinesli v čísle 13).

Slavníkovská růže ve znaku litoměřického biskupa

Nad průčelním vchodem do svatoštěpánské katedrály je kamenný erb, jehož štít je rozdělen na dvě poloviny ozdobené třemi květy růže. První litoměřický biskup Schleinitz, domnívající se, že jeho rod byl spřízněn s kmenem Slavníkovců, vsadil tyto květy slavníkovské růže do svého biskupského znaku. Tato skutečnost se projevuje na několika místech kostela, který Schleinitz zbudoval. Vstoupíme-li dovnitř, po pravé straně první oltář boční zdi je zasvěcen prvnímu biskupovi české krve. Svatého Vojtěcha zobrazil Karel Škréta. Na nejvyšším

Škrétově plátně titulárního obrazu Ukamenování svatého Štěpána jsou na praporci těch, kdo prvomučedníka kamenují, opět slavníkovské růže. A ještě jednou nad kazatelnou, na jejímž vrcholu je opět biskupský znak vrcholu, ve stříbrné půli štítu kvete růže červená a v červeném poli růže stříbrná. Svatý Vojtěch, do jehož jubilejního roku vstupujeme, ať je námi všemi vzýván prosbou a ochranou. Důvěra v něho je stará jako diecéze a katedrála. Slavníkovské růže nám to dosvědčují a připomínají.

P. Josef Helikar

Vzpomínkové odpoledne na filipínského hrdinu

V sobotu 28.12. 1996 se v Litoměřicích konalo vzpomínkové odpoledne ke 100. výročí popravy filipínského národního hrdiny José Rizala. Tento představitel národněosvobozeneckých snah na Filipínách se chtěl původně stát knězem, ale nakonec zvolil studium medicíny. Procestoval téměř celý svět a navštívil i Čechy a Litoměřice, kde žil jeho přítel, profesor Ferdinand Blumentritt.

Vzpomínkové akce se zúčastnili zástupci filipínského velvyslanectví z Budapešti, starosta města Litoměřic i zástupci litoměřického biskup-

ství. Během odpoledne byly odhaleny dvě busty Josého Rizala. Vzpomínkové odpoledne bylo uzavřeno v divadle K.H. Máchy koncertem české hudby Doležalova kvarteta.

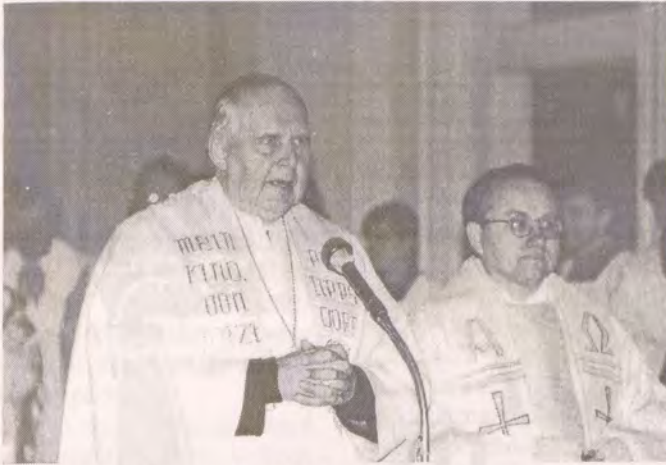
P. Josef Helikar

Ředitel památkové péče v Ústí nad Labem projevil obavu, že církev nebude schopna kostel spravovat pro jeho finanční náročnost (podmáčený suterén kostela si za poslední dva roky vyžádal investice ve výši 8 milionů korun). Kancléř biskupství dr. Macek sdělil, že navrácením kostela

církvi by se prakticky nic nezměnilo. Památkáři by mohli po dohodě s biskupstvím dál pokračovat ve svých aktivitách. Vysoké náklady na údržbu kostela by měl hradit ten, kdo současný stav způsobil, tedy důlní společnosti.

Podle listu Svobodné slovo

Otec biskup spolu s generálním vikářem zahajuje poutní mši sv. ve Filipově

Letošní filipovská pouť

Celou noc ze dvanáctého na třináctého ledna zářila okna baziliky Pomocnice křesťanů na českoněmeckých hranicích ve Filipově, a jak ubývalo noci, přibývalo poutníků a hlasitější byl zpěv, oslavující v češtině i němčině Matku Boží. O čtvrté hodině před ránem začal litoměřický biskup asi s padesáti koncelebranty sloužit mši svatou. Při ní v kázání upozornil na tichost Panny Marie, která v Knize knih jen několikrát promluvila a vždy jen několik slov. Jen při návštěvě Alžběty na horách se rozezpívávala svým Magnificat: Má duše velebí Pána.

Když víc jak před sto třiceti lety navštívila Filipov, zas z jejich úst slyšíme jen několik slov. Tehdy navštívila již téměř umírající Magdalenu Kadovou a oslovila ji: „Mein Kind, von jetzt an heilts.“ Představuje se jako matka. Vždyť kdo jiný může právem říci, oslovit člověka: Dítě. A ještě k tomu: Mé dítě. Soucit je slyšet z těch slov. Neříká ale: Přišla jsem tě uzdravit, vrátit ti zdraví. Ale slyšíme, tak jako ona umírající - oteď se to hojí. A jsme svědky té skutečnosti. Ta, kte-

rá v Nazaretě přijala úkol stát se Matkou Spasitele a v betlémském chlévě položila do jeslí Syna Božího a Syna člověka, má právo komukoliv z lidí říci: „Mé dítě.“ Sem do vesnice na pomezí přináší radostné poselství: Vrací se ti zdraví. Všemohoucí zasáhl a Maria o tom přináší zprávu. Celá obec se tehdy měla přesvědčit o jejím navštívení. Bezmocná Magdalena, jejíž tělo se již rozkládalo, je znovu postavena na nohy pro řadu dalších let. Několik Mariiných slov zní v uších té, kterou oslovila: „Mé dítě.“ O jejich pravdivosti se hned od rozednění přesvědčili Magdalenini příbuzní, celá ves, celé okolí. Přes staletí zní tato slova široko daleko. Ti, kdo je zaslechnou, se sbíhají, sjíždějí, aby v tu časnou chvíli rok po roce přišli poděkovat za dar uzdravení pro svou sestru, dnes už dávnou pohlcenou věčností. Především ovšem jde o projev vděčnosti té, která s tou radostnou zvěstí přišla do našeho kraje. Její hlas už dozněl, ale jeho ozvěnu slyšíme znovu a znovu ve filipovské písni.

P. Josef Helikar

Sekty

Z. Šplíchal

Tímto číslem začínáme novou rubriku, ve které bychom vás, čtenáře, chtěli postupně seznámit s nejznámějšími sektami. Představit vám stručně jejich učení, zakladatele a hlavní nebezpečí, které představují pro potenciálního zájemce o členství.

Motto: „Dostavilo se mnoho falešných svědků, ale jejich výpovědi se neshodovaly.“

(Mt 26,20 a Mk 14,56)

Oslovitelnost,, touha po tajemnu, někam patřit, zařadit se mezi lidi, kde je mi dobře, kteří mi rozumějí, kteří se mnou něco prožívají, patří mezi normální lidské touhy. Nebezpečí spočívá v tom, že skrze tyto touhy a přání se stáváme oslovitelní novým nebezpečím, které k nám přišlo ze Západu. Sekty.

Nejvíce oslovitelní jsou mladí lidé, kteří začínají uvažovat nad světem, mnohé věci se jim nezdají a díky nejistotám v jejich dospívání a zrání se cítí osamoceni a hledají, někdy jen podvědomě, spřízněné duše.

A právě v této chvíli se mohou objevit oni - ti, kteří se většinou moc nepředstaví, jsou milí, chtějí si povídat, zavedou vás mezi sebe. Ale vždyť to mnozí znáte. Co jsou zač?

Při studiu sekt narazíte

hned ze začátku na velký problém. Veškeré materiály se hemží spoustou cizích slov, ale když se podíváte do slovníku, zjistíte, že v podstatě znamenají totéž. Slova jako gnostický, ezoterický, okultní apod. znamenají, že jde o skupinu lidí, kteří jsou uzavřeni okolnímu světu, mají svá tajemství a jsou soustředěni zpravidla okolo jednoho člověka. Tento rys je společný v podstatě všem.

Základem každé sekty je „Pyramida poznání“. Znamená to, že vůdce sekty, kterému budeme dále říkat GURU (nejčastěji používaný titul), zná skrytou pravdu, kterou však zná jenom on. Dostal ji od Boha a s ní má spasit svět, proto ji může předávat lidem, které si sám vybere. Tím má zaručeno, že se o této pravdě a jeho rozhodnutích nebude diskutovat. Každý, kdo do sekty přijde, dostává zpočátku jen útržky informací, které v něm probouzejí zvědavost. Jak se se sektou sblíží, jeho poznání roste. Úplnost pravdy nemá Bůh, ale Guru. Z toho plyne víceméně neomezená moc a také její následné zneužívání, ke kterému zde často dochází.

Zveme vás na Scholu misii 1997!

Barbari útočí. Zachraňte Amarii!

JEN MNOHO ODVÁŽNÝCH, STATEČNÝCH A VE VÍŘE ZAKOTVENÝCH DVORNÍCH DAM A RYTÍŘŮ DOKÁŽE OCHRÁNIT NAŠE MALÉ KRÁLOVSTVÍ OD SMRTÍČÍCH NÁJEZDŮ BARBARŮ. NEPŘÍTEL PODNIKNE ÚTOK, PODLE NAŠICH ZPRÁV, OD 5. DO 19. DNE 1. MĚSÍCE VELKÉHO VOLNA L. P. 1997.

SAMI TUTO BITVU NEZVLÁDNEME. UŽ PO DVĚ GENERACE SE SNAŽÍME ČELIT RŮZNÝM OBTÍŽÍM A PŘEKÁŽKÁM, KTERÉ BRÁNÍ ROZKVĚTU A POKOJNÉMU ŽIVOTU V AMARII. POTŘEBNÉ A NUTNÉ TUDÍŽ JEŠTĚ, ABYSTE DOKÁZALI ZA VŠECH OKOLNOSTÍ PŘEKONAT SAMI SEBE VE SPOLEČNOSTI KRÁLOVSKÉHO DVORA PŘI RŮZNÝCH NÁSTRAHÁCH A NEBEZPEČENSTVÍCH, KTERÉ SI DNES ANI MY SAMI NEDOVEDEME PŘEDSTAVIT. PŘÍJMEME RÁDI VŠECHNY,

SPOJENÍ NA KRÁLOVSKÝ KURIÁT: GEORGIUS (JIŘÍ) ANIMULA ŠPLÍCHAL, KOMENSKÉHO 4, LITOMĚŘICE, KSČ (KURÝRNÍ SMĚROVACÍ ČÍSLO) 412 82. NAŠE KRÁLOVSTVÍ NEUZNÁVÁ DEKRETY DVORNÍCH DAM A RYTÍŘŮ POD 15 A NAD 25 ZIM VĚKU (DVORNÍ DÁMA MLADŠÍ NEŽ 15 LET NENÍ DVORNÍ DÁMA A RYTÍŘ JE TEPRVE PANOŠ). ZÁKLADNÍ VKLAD DO KRÁLOVSKÉ POKLADNY ČINÍ MĚSÍC S 500 AMARINY (TVRDÁ MĚNA AMARIN SE DRŽÍ KURSU ČESKÉ KORUNY). DOTAZY A PŘIHLÁŠKY POŠLETE PO HOLUBOVI, KOSTRU HOLUBA VRÁTÍME S ODPOVĚDÍ A DALŠÍM UPŘESŇUJÍCÍM GLEJTEM S BLIŽŠÍMI INFORMACEMI O DOBOVÉM OBLEČENÍ A VYBAVENÍ.

Vytiskla © 1996 **DODO**Promotion! Další šíření a kopírování doporučeno.

OBZVLÁŠTĚ PAK Z KRÁLOVSKÝCH MĚST A LIDSKÝCH SÍDEL BARBARSKY TÝRANÉ SEVERNÍ BOHEMIE. PROTOŽE NEVÍTĚZÍ JEN SÍLA, ALE HLAVNĚ MOUDROST A ROZUMNOST, VYZBROJÍME SE TĚŽ OD UČENÝCH MAGISTRŮ, AŽ VĚD THEOLOGICKÝCH, TAK TĚŽ I OSTATNÍCH RŮZNÝCH. ABY KRÁL A JEHO PORADCI GENERÁLSKÉHO STANU MOHLI ZVOLIT TU SPRÁVNOU STRATEGII BOJE, JE NUTNO, ABY SEŠ PŘIHLÁŠIL DO POSLEDNÍHO DNE MĚSÍCE KVĚTŮ L. P. 1997.

MOMENTÁLNÍ POLOHA KRÁLOVSKÉHO DVORA JE NYNÍ VELICE PŘÍSNĚ UTAJOVANÁ, JAKO DŮVĚRYHODNÉ OSOBE TI ALE MŮŽEME ŘÍCI, ŽE SE NACHÁZÍ ZŘEJMĚ V OKOLÍ MORAVSKÝCH BUDĚJOVIC.

Vzpomínáte si ještě na naši reportáž o Schole misii z loňských prázdnin? Jestli ne, nalistujte si Zdislavu roč. I číslo 10 na straně 5. Popisujeme čtrnáct prázdninových dní strávených ve společenství království Amarie, přednášky moudrých magistrů, krásu dvorních dam a finčení zbraní v rukách udatných rytířů. V tom je také smysl Scholy - rozšíření obzorů, společný duchovní život i prosté „vyblbnutí se“ v mnoha dobrodružstvích.

Letošní Schola je připravena především pro mládež litoměřické diecéze - jste zváni právě vy. Proběhne ve dnech 5.-19. července 1997 na jižní Moravě. Více vám napoví leták pořadatelů Scholy, který tu přetiskujeme.

Jestli chcete prožít čtrnáct dní v krásné přírodě, v krásné vesničce daleko od naší seve-ročeské „civilizace“ na romantické faře (v blízkosti koupaliště) - a navíc v docela jiné době a kultuře, pak se co nejdříve přihlašte (nejpozději do konce května, ošem čím dřív, tím líp) na adrese: Jiří Šplíchal, Komenského 4, 412 82 Litoměřice. Naléhavé nejasnosti a otázky můžete řešit na tel. čísle 0416/2697 (žádejte Jiřího Šplíchala).

M. P. Nitsche

Paní Zdislava

Němá promluvila

Moji rodiče měli hospodářství ve Ktové u Rovenska pod Troskami - 17 hektarů. Po r. 1948 jsme byli prohlášeni za kulaky. Sice nás nevystěhovali, ale krásné lány polí nám vyměnili za rozstrkané drobné kousky půdy.

V té době jsem se oženil a s manželkou jsme rodičům a bratrům pomáhali při polních pracích. Šlo to, ale byla bída. Otec s matkou nechťeli dát hospodářství do družstva - vždyť šlo o dědictví po předcích. Komunistický náhončí přicházel agitovat znovu a znovu. Mou matku obvinili, že okrádala lidi, které zjednávala na sezonní práce, že jim nedala ani pořádně najíst. A přitom moje matka byla tak vzácná žena! Uměla šetřit, ale k lidem bývala štedrá. Dala najíst třeba všem dětem zjednané pracovnice nebo mužskému dala s sebou ještě jídlo i pro jeho ženu.

Matka nebyla nervově labilní, ale přece jen byla ženou citlivou, jemnějších nervů. Další návštěva agitátora ji tak rozrušila, že dostala nervový záchvat, při němž ztratila řeč. Byli jsem z toho všichni moc smutní. Zavezli jsem maminku do Liberce k odbornému neurologovi. Prohlédl matku a šalamounsky konstatoval, že se její stav může zlepšit, ale také nemusí. Pak jsem se šel poradit s naším knězem. Doporučil mi, ať zajedu do Jablonného v Podještědí k hrobu blahoslavené Zdislavy. Poslechl jsem: Zúčastnil jsem se zde mše svaté, přistoupil k svátosti smíření a vroucně se modlil na úmysl, aby nám maminka zůstala zachována a uzdravila se. Matka trpěla - nemluvila, nemohla nic říct, jenom to, co chtěla, napsala na papír.

Tak uplynulo půl roku. Moji dva bratři spávali v komoře na půdě. A jednou ráno uslyšeli: „Kluci, vstávat! Pojd'te dolů.“ Bratři nemohli uvěřit tomu, že matka zase mluví.

Její uzdravení jsme přikládali přímluvě paní Zdislavy. Zajel

jsem za známým dominikánským teologem, otcem Habáněm, který v té době žil na Chlumu u Mariánských Lázní, a všechno jsem mu vypověděl. Doporučil mi, abych to oznámil na biskupství, tam že takové věci evidují. Nikoho jsem tam neznal - nikam jsem tedy nejel. Jen jsem to řekl našemu otci Josefovi sv. Antonína v Liberci.

Od té doby mluvila matka normálně - až do své smrti, zesnula, když jí bylo 83 let. Naše maminka pocházela z věřící rodiny od Sobotky. Všichni ji měli rádi, stmelovala celé příbuzenstvo.

Co prožila při svém uzdravení? Vyprávěla, že se jí zdál sen: Viděla sepjaté ruce, ale jinak žádného člověka.

Jsem rád, že aspoň teď, po tolika letech tento podivuhodný příběh mohu vyprávět.

Vázy

Vypráví sestra Judita

Znáte to přece v Jablonném! Víte tedy, jak příkré schody vedou do katakomb. Nesla jsem do hrobky paní Zdislavy v každé ruce velkou vázu: V jedné byla kytice skleníkových růží, v druhé narcisy. Bylo to letos (tj. 1991) v týdnu po 2. neděli velikonoční. Uprostřed příkrého schodiště mi najednou ujela noha a já ztratila rovnováhu. Už bych se řítila po hlavě dolů - vykřikla jsem jen: „Zdislavo, pomoz!“ A tu jako by se proti mně opřely něčí ruce a zadržely mě, zastavily a já pak sestoupila po zbyvajícím polovině schodiště. Dole jsem stanula bledá jako stěna, v každé ruce těžkou vázu s květinami.

Ve Zdislavině kryptě se právě modlila skupina poutníků s knězem. Tomu neušla moje smrtelná bledost: „Sestro, co je vám?“ „Otče, právě jsem se znovu narodila - unikla jsem smrti!“

Živě jsem pocítila úžasnou blízkost paní Zdislavy, dotek věčnosti. Zachránila mě. Jsem jí za to nevyhovitelně vděčná.

Převyprávěl
Zdeněk Cyril Fišer

Svatá Zdislava pomohla v Terezíně

Máme velikou radost, že můžeme do materiálů, které budete ve Zdislavě o pomoci a přímluvách naší milé, vznešené Paní svatého života na pokračování zveřejňovat, potvrdit skutečnost, že svatá Zdislava má stále velkou přímluvnou moc.

Jak víte, prosili jsme svatou Zdislavu prostřednictvím listopadového čísla, aby nám svou přímluvou pomohla při obnově našeho kostela v Terezíně. Už koncem listopadu byly potvrzeny potřebné finance a nyní jen mráz brání v dokončení oprav. Doufáme, že druhé výročí svatořečení svaté Zdislavy oslavíme v obnoveném kostele.

Svou vděčnost a díky však chceme projevit už nyní a všem vřele doporučit, aby naši milou a vznešenou Paní svatého života, svatou Zdislavu, více poznávali a ve svých potřebách se k ní o přímluvu s důvěrou obraceli jako už tak mnozí za jejího života, v průběhu staletí i v naší současnosti. Je přece tak krásným vzorem zvláště ženám ve všedním rodinném životě, kde je tak často třeba tichého hrdinství a nároků na uznání od okolního světa.

Marie Horníčková

Semily jsou nejvýchodnější výspou litoměřické diecéze

Semily jsou okresním městem nejmenšího okresu v Čechách. Do farního obvodu Semily patří kromě Semil ještě farnosti Roprachtice a Loukov (zde působí jáhen) a nově také Loučky. Duchovním správcem semilského obvodu je mladý kněz, P. Štefan Pilarčík. Jeho cesta ke kněžství začala v době vojenské služby v Českých Budějovicích. „Velmi na mě zapůsobil tamější kaplan, za kterým jsem často chodil,“ vzpomíná P. Pilarčík. Doma na Slovensku se s touhou po kněžství svěřil svému faráři. Ten mu poradil, aby odešel do Čech. Podmínkou vstupu do semináře na Slovensku totiž byla maturita na gymnáziu, kterou P. Štefan neměl. Kněz ho tedy poslal ke svému známému P. Bratřovskému, který tehdy působil v Tanvaldě. V tomto městě na Jablonecku pak P. Štefan dva roky pracoval a na druhý pokus byl přijat do semináře v Litoměřicích.

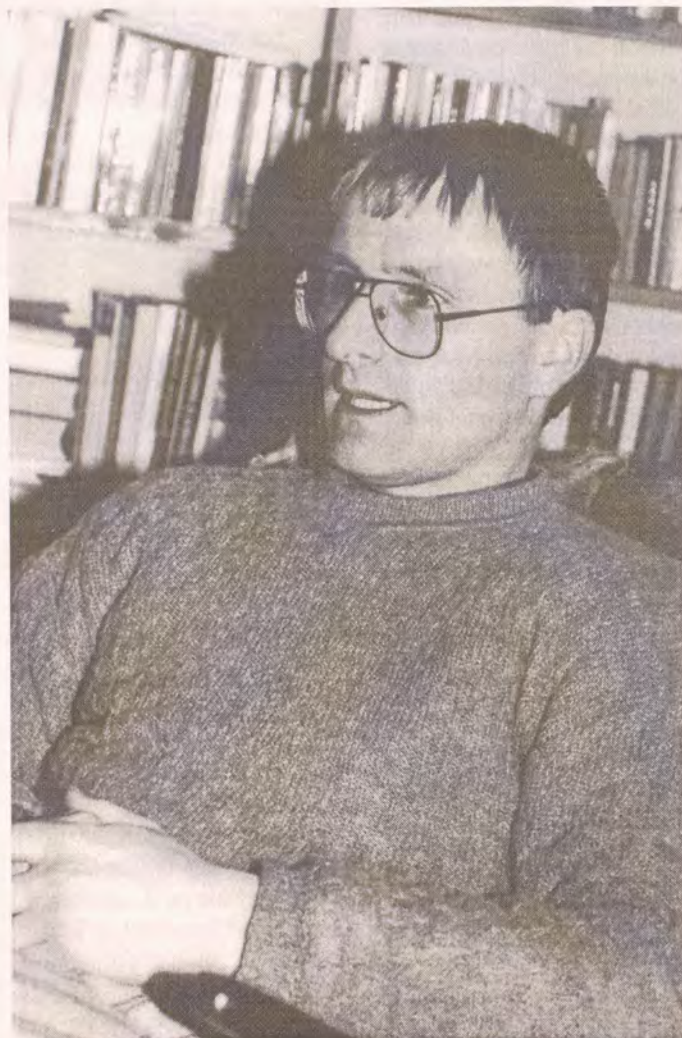
Po ukončení studia v roce 1992 byl Štefan Pilarčík vysvěcen na jáhna. Roční jáhenskou praxi vykonával v Chomutově.

V roce 1993 následuje kněžské svěcení a další kaplanský rok v Chomutově. O rok později byl přeložen do Loukova u Semil a od září 1995 je děkanem v Semilech.

Semily už nejsou v Sudetech

„I když zde už Sudety nebyly, jsou tu lidé komunismem hodně poznamenaní,“ konstatuje P. Pilarčík. Semily mají asi 10.000 obyvatel a nedělní bohoslužby jich navštěvuje asi stovka. Když P. Štefan přišel do Semil, obešel všechny třídy na čtyřech semilských školách a nabídl rodičům pro jejich děti výuku náboženství. Z této akce začalo chodit na výuku asi 15 dětí. Náboženství učí pater spolu s pastoračním asistentem na faře, do okolních farností dojíždějí také spolu. Otec Pilarčík učí mladší děti, pastorační asistent děti starší. Celkem je v tomto školním roce dětí asi 25. S dětmi pater také podniká prázdninové akce - pobyty na táboře apod.

Věřící mládež v Semilech sice je, ale společenství mladých se zatím neschází.

P. Štefan Pilarčík

Funguje zde však farní společenství - tzv. večerádlo. Schází se jednou za čtrnáct dní a program sestává z modlitby rozjímavého růžence, četby a agapé (jídla). Setkání se účastní zhruba 10 - 20 lidí.

Lidé z farnosti rádi pomohou jak při úklidu, tak i při náročnějších pracích jak na faře, tak v kostele.

Pastorační asistent je bý-

valý učitel, který v minulém roce dokončil teologickou fakultu v Praze. „Pomáhá nejen s výukou náboženství, administrativou, korespondencí, ale i denně ministruje na mši sv.,“ chválí si asistenta P. Pilarčík.

Chránový sbor v Semilech zpívá pouze při největších svátcích (Vánoce, Velikonoce),

pravidelně každý týden se však neschází.

Přes zimu semilští využívají k bohoslužbám ve všední den farní kapli a ledový kostel slouží jen v neděli.

Opravy kostelů nezdržují

„Mám to tak uděláno, aby mě opravy nezatěžovaly,“ říká P. Štefan. Farní kostel sv. Petra a Pavla (postaven r. 1911) měl být opraven už v roce 1994, ale ani tento rok dokončen nebude. Finance na opravu získává farnost převážně ze státních prostředků. V Roprachticích se v minulých letech podařilo udělat novou střechu. Kapli v Chuchelně si věřící v roce 1993 krásně opravili sami.

Fara v Semilech prošla

Farní kostel sv. Petra a Pavla v Semilech

v minulém roce velkou renovací - nové rozvody vody, odpadů i elektřiny. Bylo třeba oklepat vlhké omítky, vyměnit dveře, zatěsnit okna a mnoho dalšího.

Na závěr P. Štefan Pilarčík říká: „Uvědomuji si, že v současné době je taková ta kostelní pastorece minulostí. Hodně si slibují od vytváření různých společenství a scházení

se na faře. Cestu vidím právě v životě ve společenství. Myslím, že nejprve je třeba opravit faru a teprve potom kostel.“

Připravil L. Růta

P. Pilarčík se svým pastoračním asistentem

Vánoce v Tatobitech

V malebné části Českého ráje, v kraji pod Kozákovem, byl na začátku osmnáctého století postaven kostel sv. Vavřince.

Farnost tatobitskou nyní spravuje emeritní vikář Klement Ruisl, který obětavě do Tatobit dojíždí z Turnova a za kterým do Tatobit dojíždějí věřící farností, kde dříve působil.

Vánoce ve zdejších kostele jsou již po několik let obohaceny hudbou a zpěvem místního chrámového sboru.

Navázáním na tradici českých kantorů sestavil ředitel zdejší školy, p. Jaroslav Štast-

ný, chrámový sbor, který každým rokem o Vánocích přednese některou z vánočních mší našich hudebních skladatelů.

O posledních svátcích byla provedena Marhulova mše vánoční a děti z hudebního kroužku při základní škole v Tatobitech zazpívaly koledy.

Provedení bylo velmi příznivě přijato věřícími tatobitské farností.

Také pěvecký sbor „Antonín Dvořák“ z Turnova účinkoval v Tatobitech na oslavách svátků narození Ježíše Krista.

-ší-

Římskokatolická farnost Janov nad Nisou
a nakladatelství CIVITAS

nabízí knihu

Nezapomeň snít

Autory jsou švýcarští manželé

Hans a Marie Therese Kuhn-Schädlerovi.

Hans je již mnoho let činný v práci pro mládež, katecheta a novinář. Je autorem mnohých knih o otázkách výchovy. Jeho

žena Marie-Therese působí v oblasti vzdělávání rodičů. Kniha nabízí především mladým lidem texty a ilustrace k hlubšímu zamýšlení nad svým životem a vírou.

Výborně se hodí jako dárek.

Kniha má imprimatur (církevní schválení) otce biskupa Koukla, který ji také opatřil svým úvodem. Má 108 stran a stojí pouze **20,- Kč**.

Objednat si ji můžete na adrese CIVITAS,

Janov nad Nisou 41, 468 11 nebo

na tel. 0428/380 015

Květina

Dívám se na květinu,
která láme se pod tíhou sněhu.
Teď cítí bolest,
poznala snad něhu?
Poznala snad lásku od kulatého
slunka,
od rybníka, jehož voda na dobrou noc
žbluňká,
od přátel, kteří ptáčkové si říkají.
Ti s doprovodem rybníka každý
večer zpívají.
Od Boha, jenž za vši krásu může,
za to, že právě teď ona je ta
nejkrásnější růže.
Škoda jen, že myslí si, že teď jí
nepomůže.

Chci, Pane, děkovat a prosit
za tu květinu,
ať pocít'uje tvou blízkost teď
a každou vteřinu
ať nelituje toho, že končí její краса
ať raději se směje, tančí nebo jásá,
vždyť nalézá teď smysl - k tobě
odchází
vždyť ten nejkrásnější princ se o ni
uchází!

At' vzpomene si na mne,
až já se budu lámat
pod tíhou hříchu,
když tebe budu klamat,
ať přimluví se za mne
až loučit se tu budu
ať zjistím, že nežila jsem marně,
ať smysl a cíl najdu ...

Eva Hrabáková

Liturgické mezidobí

Po celý rok nás provázejí různá období, která jsou tématicky spjata s určitou částí Kristova života, a proto mají svůj vlastní ráz. Kromě toho ale zbývá ještě dalších 33 nebo 24 týdnů. Toto období označujeme jako liturgické mezidobí a je rozděleno na dvě části.

První část začíná v pondělí po svátku Křtu Páně a trvá až do úterý před Popeleční středou - vyplňuje tedy mezeru mezi dobou vánoční a postní.

Druhý úsek pokračuje po neděli Sslání Ducha svatého a končí v sobotu před 1. nedělí adventní.

Trvá-li mezidobí 33 týdnů, vynechá se týden, který by měl následovat po Sslání Ducha svatého, aby mezidobí končilo vždy eschatologickými texty posledních dnů.

Slavnost Nejsvětější Trojice zaujímá místo první neděle po Sslání Ducha svatého. Nedělních textů pro liturgické mezidobí se začíná proto znovu užívat až v neděli po Nejsvětější Trojici.

Během liturgického mezidobí se nám ukazuje veřejná činnost a učení Pána Ježíše. Dává nám možnost stále více pronikat do jeho nauky. V první části mezidobí si připomínáme počátek veřejné činnosti Páně a ke konci druhé části také proocití s poukazem na jeho příchod na konci věků.

Vrcholem a zároveň poslední nedělí této doby je slavnost Ježíše Krista Krále. Liturgická barva liturgického mezidobí je zelená.

Liturgické barvy

Různých barev liturgických rouch se používá pro rozlišení rázu jednotlivých liturgických dob a svátků.

Barva bílá (též zlatá nebo stříbrná) je slavnostní. Užívá se o svátcích Páně (pokud se nepřipomíná jeho utrpení), Panny Marie, andělů, v době vánoční a velikonoční a o svátcích světců, kteří pro víru neprolili krev. Také se užívá při udělování křtu, svátosti manželství a svěcení kněžstva.

Červená je barva lásky, ohně a krve. Používá se na Květnou neděli, Velký pátek, Svatodušní svátky, při oslavě utrpení Páně, o svátcích apoštolů, při oslavě mučedníků a při biřmování.

Zelená, barva radostné naděje, se užívá

vá o nedělích a všedních dnech během roku (v liturgickém mezidobí).

Fialová je barva pokání. Je určena pro dobu adventní a postní, mše za zemřelá a případně i pro pohřby. Též se užívá při kajících bohoslužbách, při svátosti smíření a svátosti pomazání nemocných. Při mších za zemřelé a při pohřbech se někdy také používá barva černá.

Zvláštní případ tvoří barva růžová. Tu je možno použít na třetí neděli adventní a čtvrtou neděli postní.

Při volbě liturgické barvy se vždy řídíme pokyny v liturgickém kalendáři.

Malý slovník liturgických pojmů

Kropenka - nádobka na svěcenou vodu umístěna u vchodu do kostela nebo v domácnosti

Křížová cesta - 1. rozjímavá modlitba o utrpení Ježíše Krista při cestě na Kalvárii
2. umělecké zpracování utrpení Páně o 14 zastaveních

Lavabo - 1. omývání rukou kněze při mši svaté

2. název pro podnos, konvičky a ručníček sloužící pro omývání rukou

Lekcionář - liturgická kniha, ze které se při mši svaté předčítají čtení ze Starého a Nového zákona

Lektor - 1. ministrant, který čte při mši svaté čtení a přimluvy, případně zpívá žalm

2. první stupeň služeb před jáhenským svěcením

Liturgické barvy - barvy liturgických rouch měnící se podle církevních svátků nebo období

Lunula - zlatý půlměsíčkovitý žlábek sloužící k uchycení konsektované hostie v monstranci nebo pyxidě

Ministrant - věřící přísluhující knězi při mši svaté a jiných bohoslužebných úkonech

Misál - liturgická kniha s texty pro mši svatou

Mitra - liturgická pokrývka hlavy biskupa, opata nebo jiného preláta, který má právo ji nosit

Monstrance - liturgický ozdobný předmět z ušlechtilého kovu sloužící k vystavení Nejsvětější svátosti oltářní

Zkus odpovědět

1. Proč přinesli Josef s Marií malého Ježíše do chrámu?

- a) chodili tam každou neděli
- b) bylo to podle židovského zvyku a Zákona
- c) ve snu to nařídil Josefovi anděl

2. Jak byl tenkrát Ježíš starý?

- a) čtyřicet dní
- b) dva roky
- c) nevíme

3. Co obětovali Josef s Marií, když přišli s Ježíšem do chrámu?

- a) pár hrdliček nebo holoubat
- b) malou ovečku
- c) třicet stříbrných

4. Kolik roků měla prorokyně Anna, když se setkala s Ježíšem?

- a) 84
- b) 79
- c) Bible neuvádí

5. Jak se jmenoval stařec, který vzal v chrámě Ježíše do náruče?

- a) Samson
- b) Simeon
- c) Bible neuvádí

6. V kterém městě byl izraelský chrám?

- a) v Betlémě
- b) v Nazaretě
- c) v Jeruzalémě

7. Proč Simeon chválil Boha?

- a) že v Ježíši poznal slíbeného Mesiáše
- b) že ve svém stáří ještě došel do chrámu
- c) že se mohl seznámit s Josefem a Marií

8. Co řekl Simeon Panně Marii?

- a) že bude mít celý život jen radost
- b) že jí přeje hodně zdraví a štěstí
- c) že její duši pronikne meč

9. Jak jinak nazýváme svátek Uvedení Páně do chrámu?

- a) posvícení
- b) hromnice
- c) letnice

10. Proč se tento den světí svíce?

- a) připomínají Krista, který je pravým světlem pro všechny lidi
- b) aby bylo čím svítit, když při bouře vypnou proud
- c) připomínáme si, že Ježíš spatřil světlo světa v Betlémě

řešení: 1b, 2a, 3a, 4a, 5b, 6c, 7a, 8c, 9b, 10a

Žena v církvi

K tématu žena v církvi bych se chtěla vyjádřit jako členka církve a jako členka Unie katolických žen, na jejíž valnou hromadu jsem byla v listopadu poprvé do Prahy pozvána.

Unie katol. žen je občanským sdružením, které si klade za cíl pomáhat ženám přijímat jejich odpovědnost za rodinu, farnosti a celou společnost. Klade důraz na podporu rodiny, staré generace a sociálně slabších občanů v duchu evangelia.

Na sněmu byla velmi kladně hodnocena již ta skutečnost, že hlasu věřících žen je popřáno sluchu.

Tedy: „Žena v církvi“...názor, který zazněl jako jeden z prvních, a dal by se parafrázovat a asi takto: proč to rozdělovat, laik jako laik! Je to pochopitelná reakce, která je odezvou na některé jiné krajní názory, s nimiž se představitelky UKŽ setkávají při debatách se ženami podobných organizací ze západní Evropy, pro které je uvedená problematika jednou z priorit.

Světový kongres katolických ženských organizací se konal letos na jaře v australském hlavním městě. Hlavní náplní bylo hlasování o rezolucích, které po eventuálním přijetí měly být v místních církvích zúčastněných delegátek dále uplatňovány. Rezoluce se týkaly např. exportu škodlivých léků, pesticidů, anti-koncepčních přípravků, práva na život od početí do přirozeného konce, snížení nebo odpuštění mezinárodních dluhů, ochrany děvčátek v zemích s přísnou kontrolou porodnosti atd. Ale také práva na vzdělání a přístup k posvátným textům, přístupu žen do správy církve tam, kde se pro funkce nevyžaduje kněžské svěcení.

Současný společenský trend nezakotvený v Bohu směřuje ke zdánlivému zrovnoprávnění muže a ženy, k vzájemné zastupitelnosti, a to až do patologických projevů bezpohlavnosti, soběstačnosti, k izolaci a samotě jedince uprostřed davu. Proto si vážíme poznání neměnných životních hodnot zjevených ve slově Božím a věrně hláсанých a uplatňovaných v církvi.

Chtěly bychom přispět ke svornosti a jako sestry nabízíme spolupráci. Nejde nám o uchvacování pozic, chceme mít poradní hlas a podílet se na životě naší Boží rodiny. Uspořádání rodiny je hierarchické, i když se vzájemné vztahy v průběhu času vyvíjejí. Podobně je tomu i v církvi. Cílem je spolupráce Otce s dětmi a ž k důvěrnému partnerství. Bůh je nám otcem i matkou a my jsme mu vděční za jeho zodpovědnou a nezvratitelnou autoritu. Jsme si vědomi důležitosti zachování tohoto řádu a rádi se podřizujeme autoritě Boží tak, jak tomu bylo už za dob praotců. Podporujeme i autoritu těch, kterým byla k různým úkolům Bohem svěřena. Svou podporu vyjadřujeme nejen poslušností, ale i upřímným dialogem.

Pro dosažení svého cíle může Unie využívat prostředků, které má jako řádně zaregistrovaná nevládní organizace. V naší společnosti vedle chudoby duchovní existuje chudoba materiální, i když je relativní. Víme, že současný systém sociálního zabezpečení založený na nesprávně vypočítaném životním minimu je jen slabou podporou pro nižší a střední vrstvu. Proto u nás skutečně někteří lidé žijí na hranici chudoby! Osamělé matky s dětmi, rozvedené ženy, vdovy. Vztahy společnosti a státu k in-

stitutu rodiny a chybějící uznání a podpora funkčních rodin, zejména těch, které mají více dětí, je dalším problémem, který má Unie na zřeteli. Při diskuzích o těchto věcech se setkáváme s ostatními nevládními organizacemi a společně vytváříme platformu pro jednání s křesťanskými poslanci a představiteli státní správy.

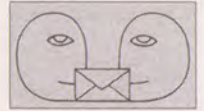
Nakonec bych se chtěla zmínit ještě o jedné věci, která nás trápí. Na naši veřejnost denně působí stále se zdokonalující média a negativně ji ovlivňují tendenčně zaměřenými informacemi, které mnohdy posouvají žebříček lidských hodnot směrem k materiálním požitkům - a co je hlavně alarmující, masivní prezentací brutality a násilí narušují výchovu dětí a morálku celé společnosti. Ve století informační revoluce lze proti tomuto jevu bojovat pouze stejnými prostředky. To znamená využít média k prezentaci tradičních křesťanských hodnot. Tyto myšlenky vyústily ve snahu nabídnout ženské veřejnosti nový, moderní časopis, ve kterém by našly řešení problémů, které se jich dotýkají. Z pomoci předních odborníků, jejichž hodnotový žebříček vychází z tradic evropské křesťanské morálky a kultury, by na jeho stránkách kultivovanou formou byl prosazován základní kánon formulovaný v Desateru. Náš časopis by měl být rádcem pro ženy, které hledají, tápají, ale nechtějí být pohlceny dnešní, trhem ovládanou tvrdou společností.

Schopnost komunikace, profesionalita a osobní svatost jednotlivců je v současné době pro církve potřebná a velice důležitá.

*Za Unii katolických žen
Iva Podzimková*

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Křesťané, ozývejte se!

V KT 50/96 vyšel dopis pana Ladislava Bumbly z Děčína, v němž upozorňuje na existenci pohraničí, kde taky žijí křesťané, a vyjadřuje lítost nad skutečností, že mnohé pražské osobnosti jako např. Oto Mádr, Tomáš Halík nebo Petr Příhoda nevěnují našim oblastem pozornost. Podle mne je to tím, že je sem nikdo z nás nezve. Iniciativa by spíš měla vyjít z naší strany. Někdo by jim měl zavolat a domluvit se s nimi, někdo by měl pak zajistit prostory pro setkání a někdo by se měl postarat o propagaci celé akce, např. obtelefonovat věřící případně i ze sousedních měst, aby nás přišlo co nejvíc. Podle mého mínění by to mělo probíhat na ekumenické bázi - opravdu nás tu není tolik, abychom si mohli dovolit přepych distancování různých křesťanských společenství. Jinak jsem ráda, že se v KT takový dopis objevil. Jsem přesvědčena, že bychom my ze severních Čech měli o sobě dávat častěji vědět. Zvláště v situaci, která nyní vznikla - dochází k přesunu redakce KT do Brna a k drastické redukci pražské redakce. Jsem jednou z propuštěných redaktorek. Proč o tom informuji čtenáře Zdislavy? Protože jako redaktorka s trvalým bydlištěm v severních Čechách jsem kromě vlastní redakční práce měla mít na starost medializaci pohraničí. Ještě před rokem o tom rozhodl dnes již bývalý šéfredaktor KT František Reichl ml., který měl zájem o vyvážené zpravodajství ze všech našich regionů. Několik měsíců jsem mapovala území mezi Chebem a Libercem, sháněla spolupracovníky a příspěvatelé, zjišťovala jsem, co se kde děje zajímavého, co by stálo za reportážní zpracování. Musím konstatovat, že přestože je nás málo, je to velmi zajímavý kraj.

Prosím křesťany této diecéze, aby se stejně jako pan Ladislav Bumba co nejčastěji ozývali, aby se nenechali odsunout na vedlejší kolej. V první řadě jsme bratři a sestry, teprve pak Češi a Moraváci.

Kateřina Tetivová

Ad Modlitba za kněze

Při pročitání minulého čísla časopisu Zdislava jsem zjistil, že se zde píše i o mém příteli. V článku „Modlitba za kněze“ je popisována pasáž, kde je poslední přání umírajícího kněze. Tohoto kněze jsem znal a několikrát jej navštívil na faře, moc pěkně jsme si popovídali

li o všem možném. Měl ve své farnosti velmi pěkný kostel, byl jsem se v něm několikrát podívat a cítil jsem se tam jako doma. V loňském roce jsem jej navštívil několikrát, leč to již byl velmi nemocný. A tak jsem se jej snažil obveselit, aby se usmíval, a tak přišel na jiné myšlenky. Při našem setkání se opravdu posadil a radovali jsme se všichni. Když jsem jej navštívil podruhé, tak se již pohyboval po pokoji sám, byl jsem tomu velmi rád, přál jsem si, aby se z této nemoci dostal a prosil za něj Boha, aby mu pomáhal. Modlili jsme se spolu modlitbu „Svatý Václave“. Potom mne požádal, zda bych mu neudělal křížek na čelo. Byl jsem překvapen tímto přáním, ale učinil jsem, jak si přál. Také jsem mu vyprávěl o své švagrové, jak učí děti modlit se a jak její čtyřletá Jana již umí apoštolské vyznání víry a on se tak potěšil, že mi věnoval knihu pro její děti. Uvědomil jsem tedy švagrovou o této věci a chtěl jsem získat jeho podpis do této knihy. Když jsem ho ale po nějakém čase přijel navštívit, byl již pan farář po smrti. Knihu jsem přesto odevzdal, abych tak splnil jeho přání. Odešel od nás přítel, básník, spisovatel, kněz a rádce nás všech.

Zdeněk Nevolka

Ad „Tak nevím...“ (Zdislava 1/97)

Nemyslím si, že by docházelo k odlivu věřících, ale že pouze nenastal očekávaný příliv nových duší v době, kdy se nikdo nemusí bát do kostela chodit jako v dobách totality.

Církev si lze rozdělit na několik skupin. Jsou tu ti, kteří slouží Bohu v rámci svého povolání (katecheté, jáhni, kněží, biskupové atd.). Dále jsou to aktivní věřící, kteří chodí pravidelně do kostela, modlí se a žijí s Bohem. Další skupinou jsou lidé, kteří s církví sympatizují. Těch je patrně nejvíce. Chodí do kostela zřídka-kdy, obvykle na půlnoční mši, při pohřbech apod.

Nyní je na církvi, zda je ochotna počítat i s lidmi naposledy uvedenými, tedy se sympatizanty. Jde o to, zda církev najde cestu, jak získávat z této skupiny lidí nové věřící. Stává se totiž, že pan farář, když se náhodou v kostele sejde víc lidí, dává najevo (většinou nevhodným způsobem), že by každý měl chodit pravidelně.

Mnohdy slyšíte od lidí, když jdou na pohřeb: „Bude hodně lidí, to to bude farář zase natahovat,“ a podobně. Výsledek je však právě opačný. Kdysi mi jeden pán, který již nežije, řekl: „Kdybych byl farářem já, tak bych hladil a ne ryl.“ Nechť si každý přebere, zda měl pravdu či nikoli.

...

Byl jsem účastníkem znovuotevření biskupství v Hradci Králové. Vzpomínám si, jak nás ve svém projevu prosil pan biskup Otčenášek, abychom prominuli případné chyby ze strany kněží. Řekl, že jsou to jenom lidé a tudíž i oni jsou omylní a v rámci horlivosti se mohou dopustit chyb. Já to chápu, ale poklesek obyčejného smrtelníka bývá posuzován jinými očima než poklesek pana faráře.

Velebný pán by se také měl snažit být přívětivý, shovívavý, měl by umět odpouštět. Zkrátka by z kněze měla vyzařovat za každých okolností láska. Nepochybuji o tom, že církevní hodnostáři jsou vzdělaní lidé, mají mnoho vědomostí. Mám však pocit, že by bylo vhodné, aby ještě měli přehled z praktické psychologie.

Ve uvedeném článku se autor zabývá myšlenkou, že by se církev měla zřítí kostelů ve prospěch státu. Jenže kde je záruka, že stát bude pronajímat kostely k církevním účelům za přijatelnou cenu. Kde je záruka, že je v budoucnu nevyužije ke komerčním účelům?

Jaroslav Šperling
Ktová

Vážený J.T., vítám váš věcný příspěvek pro ZDISLAVU. Oceňuji odvážný pohled, který není v tomto převážně útěšném periodiku obvyklý. Pokud váš otec vyprávěl pravdivě, o čemž nepochybuji, je situace části církve žalostnou již delší dobu. Chápu vaši potřebu perspektiv odlišných od hořkého konce, který se zdá být zákonitým produktem toho, co jste ilustroval scénkou ze školy. Asi víte, že stejný smích provázel i ony smutné transporty, snad vaši dva školáci unikli.

Jen shledávám situaci obtížnější, snad přijmete shovívavě mou polemiku.

Jak změnit konfrontační a konkureční postoje pramenící z úzkosti „úbytku věřících“ na spolupráci a podporu? Lze v takové situaci získat dorost, když on se
(pokračování na další straně)

cítí kvůli protikladným signálům jako nevídaný?

Pokud jde o náplň činnosti duchovních, stačí si udělat týdenní časový snímek, minutu za minutou. Bude svátostná činnost včetně evangelizace 5%? Nejsm si jist. Není pak takové místo rovnou pro jiné povolání?

Odborná komunikace předpokládá důvěru a podobný jazyk. Církev se stala nejen útočištěm potřebných, kteří jinde přijati nebyli, ale také sférou podnikavců, které jiné organizace i v Čechách již úspěšně eliminovaly. Nepřekvapuje mne, že není čas a síly pro tuto oblast.

Fara má odpovídat standartu příchozích a rozpočtu místa. Vlastní byt lze opatřit poměrně nejsnáze, nelze však stoleté dědictví vztahů jen zamknout.

Provoz vozidla znamená redukci všech ostatních potřeb, pokud někdo nemá štěstí rodinného majetku. Kněží mají být u biskupa, v bohatém významu této věty. Může být polárník v Antarktidě uvězněný v ledu, který není sám. Pokud je osamělý (opuštěný) kněz, bude asi v něčem jiném. Vztahy nejsou jen odhodlání jedinice, jsou oboustranné.

Jsme spíše území se zhroucenou misí, misionáři se nám zatím úspěšně vyhýba-

jí a vědí proč, i oni znají své limity. Ještě kdyby tak žil de Foucauld. Modlitební sdružení bez tradice obvykle převezme podnikavější sektářská společnost. Asistent větší obce udělá nejvíce ve svém civilním povolání - má kontakty, zkušenosti, pozici, autoritu. Pro agendu je ho škoda, v té jsou dobří důchodci.

*P. Pavel Michal
Nové Město pod Smrkem*

Chomutovská jednota Orla

srdečně zve všechny příznivce sportu a dobré zábavy
na

jež proběhne v sobotu 8. února ve sportovní hale
chomutovského státního gymnázia (Mostecká ulice).

Program : 12,30 hod - prezentace
13,00 hod - slavnostní zahájení
17,00 hod - vyhlášení výsledků

Je třeba vytvořit 6-ti členná družstva, která se utkají ve fotbalu a volejbalu. Závazné přihlášky těchto družstev je třeba nejpozději do 6. února zaslat na adresu Mgr. Petr Kuba, Zámecká 4, Údlice 431 41 nebo sdělit telefonicky na čísle 0396/77142. Pro věkově mladší a nejmladší účastníky budou připraveny hry a soutěže .

Startovné činí 10,-Kč. Každý účastník musí mít čistou sportovní obuv, která nemá černou podrážku. Lehké občerstvení bude zajištěno.